BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

Anul al 61-lea
4 Pagini

EXEMPLARUL 15 LEI
Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. Gle P. T. T. Nr. 29.884/939

Nr. 309 Marţi 14 Noembrie 1944
4 Pagini

UNIVERSUL

ABONAMENTE
UNIVERSUL
PROVINCIA
Lei 1000 pe 3 luni
Lei 2000 pe 6 luni
Lei 3800 pe 12 luni
CAPITALA
Lei 1100 3 luni
Lei 2100 6 luni
Lei 4000 12 luni
AUTORITĂŢI
Lei 5500 pe an

ABONAMENTE
U. LITERAR
6 luni [illegible]
12 luni 800 [illegible]
U. COPIILOR [illegible]
[illegible] RADIO U.
600 lei 12 L. 1000.
[illegible]INTELOR 6 L. 600-12
L. 1000 lei. VESELIA 6 L.
450 12 L. 800 lei
FR. SUFLET 6 L.
320-12 L. 600 lei

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar:
„UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10; SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

DIRECTOR
ION LUGOSIANU

IN FRANŢA LIBERĂ

Suferinţa are de multe ori două aspecte: unul care îţi inspiră compasiune şi altul care provoacă stimă şi admiraţie. Suferinţele poporului francez, din ziua capitulării Franţei, s'au înfăţişat lumii sub acest din urmă aspect: în faţa lor s'au închinat stima şi admiraţia lumii. Stimă pentru curajul şi demnitatea cu care au fost îndurate; — admiraţie pentru încrederea neclintită, păstrată totuşi de imensa majoritate a naţiunii, în virtuţile ei dinamice, pentru forţa morală izvorîtă din această încredere şi pentru bărbăţia cu care, în ciuda tuturor riscurilor, a tuturor ameninţărilor şi a tuturor sancţiunilor aplicate, au fost organizate rezistenţa şi apoi reacţiunea.

Istoria va înregistra aceste virtuţi ale poporului francez ca o nouă contribuţie, pe lângă atâtea altele, pe care el a adus-o omenirii în zbuciumul ei permanent spre mai bine, spre mai multă dreptate şi spre libertate. Şi istoria va sublinia că, şi de data aceasta, calvarul Franţei pe urcuşul mântuirii a fost profund dureros, dar că lumina pentru toţi n'a fost desăvârşită decât atunci când ea a putut fi alimentată şi de razele libertăţii şi spiritualităţii franceze.

Iată pentru ce vizita pe care o fac d-nii Churchill şi Eden la Paris trebue considerată ca un omagiu cavaleresc pe care aceşti reprezentanţi autorizaţi ai luptei pentru salvarea civilizaţiei îl aduc tradiţiei franceze pe care generaţia actuală a reînviat-o cu atâtea suferinţe dar şi cu atâta bravură. D-nii Churchill şi Eden îndeplinesc la Paris mai mult de cât o vizită protocolară, mai mult chiar decât o misiune politică: ei sunt acolo, în oraşul-lumină, ambasadori ai lumii civilizate, ai popoarelor cari au sângerat şi mai sângerează pentru libertate, ambasadori ai tuturor suferinţelor şi durerilor pentru cauza dreptăţii, veniţi să salute pe propriul lor pământ pe acei cari în trecut au fost cei dintâi cari au dat un înţeles real noţiunilor de „libertate" şi „dreptate" şi cari azi, în ciuda tuturor suferinţelor, sunt din nou în primele rânduri ale luptei contra asupririi şi a tiraniei.

Din anul de restrişte 1940, din acel an de deznădejde, când se părea că se va întinde peste tot pământul domnia întunericului, primul ministru britanic n'a mai putut lua contact direct cu populaţia Franţei şi n'a mai avut prilejul de a revedea Parisul redevenit Parisul liber, acel Paris de unde au pornit atâtea idei generoase şi către care s'au îndreptat pentru a fi încurajate, sprijinite şi satisfăcute atâtea speranţe. Şi nu ne-a surprins ştirea că „ciorchini de oameni se vedeau la toate ferestrele caselor din apropierea aeroportului" şi că o mare mulţime de oameni — deşi sosirea d-lor Churchill şi Eden n'a fost anunţată oficial — se găsea pe străzile ce duceau dela aeroport la Paris". Intre Marea Britanie şi Franţa nu este azi numai o legătură de prietenie legitimată de interese politice comune: este acea strânsă legătură sufletească împletită din suferinţe comune, din speranţe comune, din idealuri comune, din obligaţii comune faţă de ele însele şi faţă de celelalte popoare ale lumii. Entuziasmul cu care populaţia franceză a salutat sosirea bărbaţilor de stat britanici, nu pornea numai din recunoştinţa şi admiraţia pentru aceşti neobosiţi luptători, ci şi din conştiinţa că prin vizita lor pe pământul martirizat al Franţei, azi eliberat, se face o nouă dovadă în faţa lumii întregi că există totuşi o forţă morală care, în cele din urmă, răzbate şi triumfă.

Dar această manifestaţie a coincidat şi cu un act politic internaţional de cea mai mare însemnătate, care este o legitimă satisfacţie dată Franţei şi care va fi primită cu adâncă mulţumire şi, cu o şi mai puternică încredere în ziua de mâine, de toate popoarele doritoare de pace, de libertate şi de dreptate.

Intr'adevăr s'a anunţat că Uniunea Sovietică, Marea Britanie şi Statele Unite ale Americei de Nord au făcut cunoscut guvernului provizoriu al Republicei franceze, printr'o declaraţie comună, că „au decis de comun acord să invite guvernul provizoriu francez să ia parte la lucrările Comisiunii Consultative europene care se află la Londra în calitatea celui de al patrulea membru permanent al acestei comisiuni".

Ambasadorii Uniunii Sovietice, Marei Britanii şi Statelor Unite comunicând această invitaţie, d-lui Bidault ministrul francez al afacerilor străine, şi-au exprimat convingerea că, această colaborare în comisiunea consultativă europeană cu colegul francez „va da rezultate bune şi va contribui la cauza pregătirii unei păci solide şi durabile în interesele comune ale democraţiei, ordinei şi dreptăţii".

Această convingere este a tuturor popoarelor doritoare de viaţă liberă şi de dreptate, al căror suflet a fost îndoliat când Franţa suferea şi în ai căror ochi sunt lacrimi de bucurie şi raze de speranţe noui, azi când cuvântul Franţei este iarăşi liber.

IMPERATIVELE REFACERII

O racilă veche în întocmirea bugetelor diferitelor departamente şi instituţii publice era atenţia deosebită, întâetatea, ce se dădea capitolului referitor la „personal" şi desconsiderarea capitolului referitor la lucrări noui şi investiţiuni.

Chiar instituţii creiate pentru un scop bine determinat cheltuiau mai mult pentru administraţia centrală şi prea puţin pentru realizarea ţelului urmărit prin înfiinţarea lor. Nu e nevoe să dăm exemple, pentrucă practica era atât de generalizată încât devenise un sistem care cu greu putea fi clintit. Administraţiile comunale şi judeţene, regii publice, etc. urmau exemplul departamentelor şi chiar aşezămintele cari administrau contribuţiile salariaţilor particulari (lucrători şi funcţionari) — Casa Asigurărilor sociale. Casa Muncii C. F. R., etc. — se conduceau după aceste norme paradoxale zugrăvite de noi, în două rânduri în lumina cifrelor oficiale.

Astăzi s'ar putea obiecta că, în mod firesc, va trebui să crească volumul cheltuelilor pentru personal deoarece salariile slujbaşilor statului trebuesc sporite în raport cu condiţiile de viaţă de acum.

Dar dacă se vorbeşte de stabilirea unui echilibru între cheltuelile de administraţie şi între cheltuelile de investiţii, economiile nu vizează dreptul la viaţă omenească al slujbaşilor statului, ci alte capitole al căror cuantum bănesc nu corespunde nici cu utilitatea pentru colectivitate, nici cu greutatea vremurilor, nici cu imperativele urgente ale refacerii noastre.

Capitolul comisiunilor speciale, cu jetoane şi diurne, cel al indemnizaţiilor diverse, al cheltuelilor extra-bugetare, nu erau decât o sursă suplimentară de câştig pentru câţiva, dar ea apasă greu în balanţa echilibrului de care pomenim mai sus şi de aceea guvernul a statornicit, zilele trecute, maximum de supliment pe care, pe lângă leafă, îl pot lua funcţionarii cari au cuvânt hotărîtor în distribuirea acestor sume.

Au rămas, de exemplu, din vremuri patriarhale, taxe pe biletele de tren, taxele pe notele pasagerilor din hoteluri şi pensiuni pentru... încurajarea turismului. Viaţa, cu suferinţele şi necazurile ei, a înlăturat de 5—6 ani orice perspectivă turistică. Totuşi taxele rămân, subvenţia Statului continuă, „comisiunile" persistă să trăiască, odată cu un oficiu care are un buget de sute de milioane, oficiu a cărei existenţă contrastează cu lipsurile generale, cu nevoile impuse de reconstrucţia şi refacerea în parte măcar a oraşelor şi căilor de comunicaţie şi cu necesitatea de a face mai prezentă, mai activă o asistenţă socială, larg înţeleasă, pentru alinarea atâtor suferinţi ştiute şi neştiute.

LA CASTELUL PELEŞ DIN SINAIA

SUS:

M. S. Regele Mihai se întreţine cu d. Andrei Ianuarevici Vâşinski, primul locţiitor al comisarului poporului pentru Afacerile străine al Uniunii Sovietelor, în prezenţa d-lui general Const. Sănătescu, preşedintele consiliului de miniştri şi a d-lui Const. Vişoianu, ministru de externe

STÂNGA:

La Castelul Peleş din Sinaia M. S. Regele primeşte pe d. Andrei Vâşinski

REVOLUŢIUNEA LUI HORIA

de ZENOVIE PĂCLIŞANU

Se împlinesc 160 de ani de când a isbucnit din adâncul de durere şi desnădejde al naţiei de dincolo, năvalnic ca o vijelie, revoluţia lui Horia. Deslănţuită în inima munţilor Apuseni, unde suferinţa era mai copleşitoare dar unde şi dârzenia rezistenţei era mai aspră, revoluţia s'a întins ca o vâlvătaie apocaliptică pârjolind până departe, pe Mureş, pe Someş şi pe Crişuri.

Duhul răzbunării îşi fâlfâia năprasnic aripile, împrăştiind groaza morţii în castelele cu zidurile vechi şi cu păcatele la fel, în care trăia în moleşala luxului întemeiat pe cea mai neumană stoarcere a muncii şi a sângelui „valahului", aristocraţimea naţiei dominante ca şi în oraşele locuite de o populaţie fără nici o legătură cu pământul, cu văzduhul şi cu trecutul de chinuit sbucium şi de sfâşietoare suferinţe ale ţării.

Nici una din mişcările şi din isbucnirile noastre spre lumină şi libertate n'a lăsat în conştiinţa duşmanilor de eri şi de azi ai naţiei o amintire atât de cutremurătoare ca viforul din toamna târzie a anului 1784.

Revoluţia a fost, intr'adevăr, sângeroasă. Ea n'a cruţat pe nime şi nimic ce avea vreo legătură cu duşmanul. Numeroase vieţi au fost stinse şi bogăţii imense, îngrămădite în veacuri de nemiloasă exploatare, au fost făcute praf şi cenuşă. Ţărănimea română voia, par'că, să răzbune într'un iureş furtunos toate umilirile, toate împilările şi schingiuirile îndurate în curs de aproape nouă veacuri şi să frângă într'o încordare supremă cătuşele care-i intraseră adânc în carne.

Incercarea n'a izbutit şi represaliile au fost de o dementă sălbăticie, şi s'au înfipt şi ele adânc şi răscolitor în amintirea naţiei. Horia a trecut în baladă ca o personificare stâncoasă a răzbunării fărădelegilor şi a martiriului, care vesteşte zorii libertăţii.

Când era Horia împărat
Domnii 'n pat nu s'au culcat
. . . .
Horia bea la crâşmă 'n deal
Domnii fug toţi din Ardeal.

Chiar fiindcă devenise simbol, duşmanii s'au temut de el şi după ce trupul frânt cu roata a fost despicat în patru şi îngropat în patru părţi ale regiunii munţilor Apuseni.

Până la eliberarea din 1918, în Ardeal nu se putea scrie despre Horia şi jertfa lui nu putea fi cântată de poeţi. Şi a fost bine aşa fiindcă, alungată în legendă şi în basm, figura lui aspră şi încruntată a luat proporţii de mit. Contemporanii din Apusu' îndepărtat şi-l închipuiau ca pe un rege al Daciei — Rex Daciae — ridicat ca să refacă cu armele o veche împărăţie în care naţia lui să fie stăpână.

Crescând cu scurgerea vremii şi cu greutăţile ei, amintirea lui Horia a ajuns să fie pentru noi pildă şi îndemn, iar pentru duşmani o statornică ameninţare care venea din infinitul adânc şi negru.

La jertfa lui şi la cumplitele suferinţe ale naţiei, s'au adăugat alte jertfe şi alte suferinţe, care au făcut să se aprindă din nou focurile pe crestele munţilor ocrotitori, adâncind şi lărgind prăpastia care despărţia şi despărţia cele două neamuri.

Azi când „mocanii" din munţii lui, care ascund atâta aur şi atâta sărăcie, se găsesc iarăşi în năprasnică încăierare cu duşmanul, rămas acelaş, sufletul chinuit, desprins atât de violent din trupul sfărâmat cu roata, al mucenicului, tresare înfiorat de măreaţa vedenie a izbândei definitive, care se apropie.

Izbânda va fi mare, cea mai mare din toate câte au fost şi va răsbuna şi înfrângerea istovitoare din 1784 şi oasele sdrobite cu reînchipuită barbarie ale conducătorilor ei. Abia atunci eroul îşi va găsi odihna deplină în lumea liniştei eterne.

APROVIZIONAREA NORMALĂ CU PÂINE A CAPITALEI

Un comunicat al subsecretariatului aprovizionării

Subsecretariatul de stat al aprovizionării fiind informat că unele brutării din Capitală nu au avut eri, Duminică, suficientă pâine pentru satisfacerea tuturor cererilor, aduce la cunoştinţa celor interesaţi că s'au luat toate măsurile ca, în viitor, aprovizionarea populaţiei cu cantităţile necesare de pâine populară şi albă să se facă în condiţiuni normale.

LOCALITATEA METZ

ESTE APROAPE INCERCUITĂ DE TRUPELE GENERALULUI PATTON

Paris, 12 (Rador). — **Un corespondent special pe lângă armata a treia americană anunţă că trupele generalului Patton au înaintat Sâmbătă noaptea 12 km. la sud de Metz, astfel că ameninţarea oraşului cu încercuirea este din ce în ce mai mare.**

La 7 km. spre nord de Metz, trupele americane şi-au îmbunătăţit poziţiile.

Inaintând 9 km., tancurile generalului Patton au ajuns în apropiere de calea ferată Metz-Saarebourg, la 30 km. spre sud-est de Metz.

Localitatea Aube, situată la 17 km. spre sud-est de Metz a fost cucerită.

❖

Londra, 12 (Rador). — **Blindatele generalului Patton se găseau Sâmbătă noaptea la mai puţin de 8 km. de Metz.**

GERMANII AU PIERDUT PE TERITORIUL U.R.S.S. 9 MILIOANE DE OAMENI

Londra, 12 (Rador).—**După cum anunţă corespondentul din Moscova al agenţiei „Reuter", comentatorii sovietici militari sunt de părere că pierderile germanilor în morţi şi prizonieri pe pământul rus, în cursul războiului, se ridică la peste 9 milioane de oameni.**

PENTRU ECHIPAREA OSTAŞILOR DE PE FRONT

UN APEL AL MINISTERULUI DE RĂZBOI

Ministerul de război a adresat cetăţenilor ţării următorul apel:

Actualul Guvern, înţelegând că Legea prin care se instituia obligativitatea depunerii de rufărie, în raport cu veniturile, ar fi apăsat prea mult asupra populaţiei nevoiaşe, a dispus abrogarea ei.

Cum, împrejurările excepţionale prin care trecem, au creiat pentru armată multiple nevoi de echipament, care nu pot fi satisfăcute şi pentru a putea acoperi, în cât mai bune condiţiuni, nevoile trupelor, care luptă în prezent pentru desrobirea Ardealului nostru scump şi drag;

Ministerul face apel călduros la toţi cetăţenii ţării şi mai ales la cei din oraşe, pentru ca, benevol, să concure la acoperirea nevoilor armatei, predând fie la unitatea militară stabilită de comenduirea de piaţă din oraşul respectiv şi la posturile de jandarmi — cei dela sate — fie la organele Societăţii de Cruce Roşie locale, până la 1 Decembrie 1944, orice cantitate de:

- *Cămăşi,*
- *Batiste,*
- *Ştergare,*
- *Ismene sau chiloţi,*
- *Ciorapi de bumbac sau lână,*
- *Mănuşi de lână,*
- *Mânecuţe,*
- *Flanele sau poulovere,*
- *Incălţăminte,*
- *Efecte de spital: cearceafuri, perne, saltele, feţe de pernă, pături, halate, etc.*

La depunere, toţi cetăţenii vor fi înscrişi în tabelele nominale, în care se va arăta ce anume au depus.

Deasemenea, la depunere, organul primitor, va elibera fiecărui depunător, câte o adeverinţă din care să rezulte cantitatea şi felul efectelor depuse, unitatea primitoare fiind obligată ca în faţa depunătorului, să aplice sigiliul respectiv, spre a evita înlocuirea.

Ministerul fiind convins că acest apel va avea răsunetul necesar în sufletul tuturor cetăţenilor, — le mulţumeşte în numele armatei.

FRANŢA INVITATĂ SĂ TRIMEATĂ UN REPREZENTANT IN COMISIA CONSULTATIVĂ EUROPEANĂ

Paris, 12 (Rador). — **Guvernele Statelor Unite, Marei Britanii şi Rusiei Sovietice au anunţat simultan că Franţa este invitată să trimită un reprezentant la comisia consultativă europeană.**

In această invitaţie se spune că reprezentantul guvernului francez va acţiona cu drepturi egale ca şi reprezentanţii celorlalte trei ţări.

CONFERINŢA DINTRE D-NII CHURCHILL ŞI GENERAL DE GAULLE

Paris, 12 (Rador). — *Un comunicat oficial asupra conferinţei de Sâmbătă după amiază între generalul De Gaulle şi d-nii Churchill şi Eden, precum şi consilierii respectivi, spune:*

„Conferinţa, care a durat două ore, a dus la mai multe schimburi de vederi, şi la o înţelegere cordială".

DISCURSUL GENERALULUI DE GAULLE

Paris, 12 (Rador). — **Cu prilejul dejunului oferit în onoarea d-lor Churchill şi Eden, generalul De Gaulle a rostit următorul discurs:**

„Iată deci la Paris, din nou, pe Winston Churchill şi Antony Eden. Dacă guvernul francez, dacă Franţa întreagă se simt adânc fericite, pot atesta că ele nu sunt deloc mirate de acest fapt.

La drept vorbind, dela ultima vizită pe care le-a făcut-o primul ministru al Marei Britanii, Franţa şi Parisul au avut de trecut prin câteva momente destul de grele. Insă nu s'au îndoit niciodată că zilele crude vor trece şi că va veni un 11 Noembrie în care se va putea vedea ceeace se vede astăzi. Este adevărat că aceste lucruri nu s'ar fi văzut dacă vechea noastră bravă aliată, Anglia, dacă toate dominioanele britanice n'ar fi ştiut să desfăşure, tocmai sub impulsiunea inspiraţiei celor pe care îi salutăm astăzi aici, o extraordinară voinţă de a învinge şi un măreţ curaj care au salvat libertatea lumii.

Despre acest fapt nu există francez sau franceză care să nu fie pătrunşi până în cele mai adânci cotloane ale spiritului şi inimilor.

Hitler spunea altădată că îşi clădeşte sistemul său pentru o mie de ani de aici înainte. Nu ştiu ce va rămâne în o mie de ani din acest sistem, dar ştiu că într'o mie de ani, Franţa care are oarecare experienţă în lupte, muncă şi suferinţe, nu va uita ceeace a fost împlinit în acest război în urma luptelor muncilor şi a suferinţelor de către nobilul popor pe care mult onorabilul d. Winston Churchill l-a suit cu el spre culmile uneia dintre cele mai mari glorii ale lumii. Totuşi, cu un cuvânt mai mult nu putem uita ce a fost pentru Marea Britanie, pentru Franţa şi pentru naţiunile aliate, cauza încercărilor prin care ele au trecut în războiul acesta, despre care se poate foarte bine spune că a început acum 30 de ani.

Această cauză se cheamă „inamicul". Or, cu toate loviturile teribile care îi sunt date pe toate fronturile de către armatele din tabăra libertăţii, acest inamic este încă în picioare. Dacă mai întâi, pentru a-l doborî şi apoi, pentru a face astfel ca Europa şi lumea întreagă să fie puse la adăpost de întreprinderile sale, strânsa colaborare a tuturor celor care luptă împotriva lui este o condiţie indispensabilă, întrunirea noastră de astăzi dovedeşte că pentru ceeace ne privesc, Franţa şi Marea Britanie au înţeles-o perfect de bine şi de aceea ne place a vedea în prezenţa oaspeţilor noştri, nu numai un prilej de mult aşteptat de a-i saluta în capitala noastră, dar şi o manifestare practică a unei alianţe pe care crudele împrejurări au făcut-o să apară mai necesară ca niciodată.

Domnilor, să ridicăm paharele în cinstea d-lui Winston Churchill, primul ministru al Marei Britanii, a d-lui Antony Eden, secretarul de stat dela Foreign Office, şi a înaltelor personalităţi care îi însoţesc, în cinstea Majestăţii Sale Regelui Angliei şi în cinstea Angliei, aliata noastră de eri, de astăzi şi de mâine".

RĂSPUNSUL D-LUI CHURCHILL

La terminarea dejunului oferit de d. De Gaulle, d. Churchill a rostit următoarea cuvântare:

„E greu pentru mine să iau cuvântul într'o zi atât de emoţionantă. Timp de mai mult de 35 de ani am apărat cauza amiciţiei, camaraderiei şi alianţei Franţei cu Marea Britanie. Nu m'am abătut niciodată dela această linie politică în cursul vieţii mele. Cele două naţiuni împart, de atâta amar de ani, gloria Europei occidentale încât au devenit indispensabile una alteia.

Este un principiu fundamental al politicei britanice ca alianţa cu Franţa să fie nesdruncinată, constantă, eficace. Am putut constata azi dimineaţă că dorinţa sădită în inima poporului francez este de a merge mână în mână cu poporul britanic. Am resimţit atâta bucurie pentru faptul de a mă fi regăsit la Paris, în acest Paris luminos, strălucitor, scânteietor de pe suprafaţa pământului. Am văzut armata franceză defilând la Champs Elysée, în ajunul războiului. Câte sacrificii s'au făcut de atunci, câte suferinţe, câţi buni prieteni pierduţi.

Toate aceste amintiri ne strâng inimile în această zi fericită. Este un privilegiu pentru mine să fiu alături de De Gaulle. Cu toate situaţiile critice, am luptat împreună, am gândit împreună pentru înfrângerea inamicului şi împreună am dus multe acţiuni la bun sfârşit. Intr'o noapte din Octombrie 1940, sub un puternic bombardament al Londrei, nu m'am sfiit a mă adresa în limba franceză, francezilor, şi să le prezic ziua în care Franţa va relua, în fruntea marilor naţiuni, rolul ei de campioană a libertăţii şi a independenţii.

Mulţumind lui De Gaulle pentru cuvintele ce a rostit n'aşi spune tot adevărul şi nu i-aşi exprima întreaga mulţumire dacă nu i-aşi aduce omagii pentru rolul de frunte pe care l-a jucat în transformarea care ne-a condus la momentul istoric în care trebue numai să fim demni de destinul nostru, pentru a deveni inspiratorii unei noui ere de seninătate şi de mărire".

DISCURSUL D-LUI EDEN

D. Eden, luând cuvântul la dejunul oferit de generalul De Gaulle, a spus următoarele:

Este privilegiul miniştrilor afacerilor străine de a putea rămânea tăcuţi când stau alături de primii miniştri. Astăzi, calc această regulă din ordinul şi pentru motivul caracterului excepţional al împrejurărilor. Mă voi mărgini ca la cuvântarea primului ministru să adaog următoarele:

Poate dacă am fi fost mai înţelepţi, greua experinţă prin care am trecut ne-ar fi fost cruţată. De aici înainte, pritenia ne este necesară. Uniţi, vom învinge dificultăţile, desuniţi am continua să avem parte de catastrofe. După 4 ani de propagandă inamică în care timp s'a ironizat amiciţia noastră, poporul francez este astăzi mai mult ca ori când prietenul nostru.

Ridic paharul în sănătatea generalului De Gaulle, care nu numai că şi-a smuls ţara sa din adâncurile nenorocirilor, dar o şi inspiră să meargă pe calea unui viitor mare şi glorios.

MANIFESTAŢIA POPULARĂ

Paris, 12 (Rador). — *Dejunul oferit de generalul De Gaulle în cinstea d-lor Churchill şi Eden a luat sfârşit la orele 15,30, după care miniştrii britanici şi o parte din însoţitorii lor au avut o conferinţă, în biuroul de alături, cu generalul De Gaulle şi ceilalţi miniştri francezi.*

In timp ce oamenii de stat aveau schimburi de vederi generalii Koenig şi Catroux erau aclamaţi de mulţimea ce staţiona în stradă. Experţii n'au intervenit. Inceputǎ la orele 15 şi 50, conferinţa s'a terminat la orele 17 şi 30, după care generalul De Gaulle a condus pe primul ministru britanic pe peronul de onoare, în sunetul muzicilor cari dădeau onorul.

După conferinţa de după amiază, preşedintele guvernului provizoriu al republicii franceze şi d-na De Gaulle au primit la un dineu intim pe d-na şi domnişoara Churchill împreună cu primul ministru britanic, precum şi pe d-nul şi d-na Eden. La acest dineu au asistat şi ambasadorul Marei Britanii şi d-na Diana Duff Cooper.

NOUI PROGRESE ALE TRUPELOR ROMÂNE

IN COLABORARE CU CELE SOVIETICE PE FRONTUL DIN UNGARIA

MARELE STAT MAJOR AL ARMATEI

COMUNICAT

ASUPRA OPERAŢIUNILOR DIN ZIUA DE 12 NOEMBRIE 1944

In Ungaria de nord-est, trupele române, luptând în strânsă legătură cu cele sovietice, după ce au respins mai multe contraatacuri inamice, au realizat noui progrese.

Intre Tisa şi Dunăre, trupele române, printr'o acţiune energică, dusă în strânsă cooperare cu unităţi blindate sovietice au înfrânt puternicele rezistenţe opuse de forţele inamice din zona sud-vest Jasz-Bereny, respingându-le către nord.